

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. J.**, narozen ...,
státní příslušnost Čínská lidová republika,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
190 00 Praha 9, Kovářská 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2018 č. j. OAM-1117/ZA-ZA11-ZA16-2015, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítal, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě

azyly, neboť v rámci řízení unesl část důkazního břemene. Správnímu orgánu poskytl konzistentní a podrobnou výpověď, zapadající do kontextu zpráv o zemi původu, z nichž měl žalovaný vycházet. Je to naopak žalovaný, kdo s ohledem na důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a zásadu „v pochybnostech ve prospěch“ nebyl schopen dostatečně prokázat, že k jeho pronásledování již v budoucnosti nemůže dojít. Jednání, jemuž byl vystaven v minulosti, považuje na rozdíl od správního orgánu za pronásledování. Pokud by v minulosti pronásledován nebyl, tato skutečnost by sama o sobě v kontextu zpráv o zemi původu a jeho konzistentní výpovědi neměla být jediným vodítkem pro vyloučení odůvodněné obavy z pronásledování. Připustil, že v rámci řízení nepředložil správnímu orgánu žádné konkrétní důkazy týkající se toho, že on sám byl ve vlasti před svým odchodem v hledáčku státních orgánů. Zároveň správnímu orgánu poskytl vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o systematickém pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně. Je tak nejasné, z jakého důvodu správní orgán nepřipsal jeho konzistentní výpovědi žádnou hodnotu, resp. považoval jeho výpověď za nedostatečně přesvědčivou. Má za to, že jeho výpověď je věrohodná a žalovaný tudíž byl povinen z ní vycházet, případně prokázat či vyvrátit pravdivost jeho tvrzení. Vyslovil přesvědčení, že žalovanému se nepodařilo vyvrátit jeho věrohodnost, přestože na několika místech napadeného rozhodnutí se o to pokouší a poukazuje na určité skutečnosti, které dle něj jeho věrohodnost snižují. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný zpochybňuje skutečnost, zda byl před svým odchodem z vlasti terčem zájmů státních orgánů. Žalobce poznamenal, že žalovaný ve vztahu k hodnocení odůvodněné obavy z pronásledování poukazuje zejména na to, že nebyl nikdy zatčen nebo trestně stíhán, ale policie jej údajně pouze hledala. Vzápětí dodává, že se nikdy nestal terčem jakéhokoliv negativního jednání ze strany čínských orgánů a pouze využil znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti. Žalobce namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části není zřejmé, zda žalovaný považuje jeho výpověď ve vztahu k tomu, že byl hledán policií za nevěrohodnou anebo zda tuto skutečnost nepovažuje za pronásledování. V každém případě má však za to, že jeho výpověď ve vztahu k pronásledování policií a zatýkání a mučení souvěrců v jeho bezprostředním okolí je věrohodná a unesl tedy svou část důkazního břemene. Měla se proto uplatnit zásada v pochybnostech ve prospěch, a pokud žalovaný nebyl schopen žádným konkrétním způsobem zpochybnit jeho tvrzení, která zcela odpovídají informacím o svévolném zadržování a mučení členů Církve Boha Všemohoucího obsaženým v dostupných zprávách o zemi původu, měl z nich v plném rozsahu vycházet i přes pochybnosti ohledně toho, zda se jednotlivé události skutečně odehrály tak, jak popisoval. Žalovaný nepostupoval v souladu s výše uvedenými zásadami, v důsledku čehož nesprávně vyhodnotil, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

3. K argumentu žalovaného, že nebyl pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azyly, žalobce především namítal, že se žalovaný vůbec nezabýval možností udělit mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azyly s odkazem na to, že nebyl politicky aktivní. Jde o právně chybné chápání pojmů „politická práva a svobody“.

Zatímco správní orgán zřejmě z významu slov vyvodil, že pravděpodobně je tímto termínem myšlena aktivita politického rázu v užším slova smyslu – např. členství v nějaké politické straně, jsou tímto termínem myšlena politická práva a svobody ve smyslu hlavy třetí Listiny. Žalobce přitom odkázal na komentář k článku 43 listiny základních práv a svobod a komentářovou literaturu k zákonu o azylu. K uvedeným politickým právům a svobodám náleží nepochybně i právo na svobodu projevu či právo sdružovací. Poukázal na to, že zřetelně uváděl řadu příkladů, kdy v minulosti došlo ze strany státních orgánů k zásahu do shora uvedených práv. V důsledku zásahu do práva sdružovacího opakovaně měnil adresy a skrýval se u spoluvěřících, neboť sdružování se k modlitbám bylo přísně monitorováno čínskými státními orgány a jejich náboženské uskupení bylo označeno jako zakázaný kult. Rovněž zřetelně objasňoval, že samotný postih jeho náboženství má souvislost s politickým režimem v Číně. V daných souvislostech zmínil, že v závěrečném vyjádření k podkladům rozhodnutí odkázal na rozsudek, v němž v obdobné situaci udělil australský soudní tribunál mezinárodní ochranu z důvodu politického pronásledování. Správní orgán ovšem tento podklad vůbec nezařadil mezi podklady pro rozhodnutí s odůvodněním, že by nepřinesl ve věci „nic nového“.

4. K neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobce poznamenal, že žalovaný dovozuje neexistenci odůvodněných obav z jeho pronásledování primárně z důvodu, že v minulosti nebyl v souvislosti se svou vírou vystaven žádné negativní reakci čínských státních orgánů nebo bezpečnostních složek. Žalobce uvedl, že má zároveň za to, že právě toto kritérium minulého pronásledování bylo hlavním důvodem, který žalovaného vedl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany. Namítal, že skutečnost, že jedinec před svým odchodem ze země původu nebyl pronásledován ani přímo ohrožen pronásledováním, sama o sobě neznamena, že nemůže v azylovém řízení uplatňovat odůvodněné obavy z pronásledování. Dle žalobce přestože se pro přiznání postavení uprchlíka obecně vyžaduje, aby žadatel měl odůvodněný strach z toho, že on osobně bude vystaven pronásledování, posouzení existence oprávněnosti obav žadatele není nezbytně nutné činit na základě vlastních zkušeností žadatele, ale kupříkladu na základě zkušeností osob v podobném postavení, tedy v tomto případě jiných příslušníků Církve Boha Všemohoucího. Za tímto účelem kromě poskytnutí vlastní věrohodné výpovědi odkazoval na pronásledování, jemuž čelili jeho spoluvěřci. Nově lze mezi tyto spoluvěřce zařadit i 8 žadatelů o mezinárodní ochranu, jejichž žádosti posuzoval správní orgán ve stejném časovém okamžiku. Při posuzování existence odůvodněného strachu se opět uplatní důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ nežádoucího důsledku návratu do země původu, která je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. V této souvislosti žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 71/2006. Dle žalobce pokud žalovaný odkazuje na to, že v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze ochranu udělit pouze na základě špatné situace v oblasti dodržování lidských práv a svobody náboženského vyznání, v obecné rovině toto tvrzení nelze rozporovat, nicméně správní orgán má minimálně povinnost zohlednit „charakter země původu žadatele o azyl“, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodu pro udělení azylu. Je-li např. o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že

dochází k nezákonným popravám, mizením osob, častému používání mučení atd., pak tyto skutečnosti musí správní orgán zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele o azyl. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí tímto způsobem nepostupoval a nedostatek důkazů o existenci hrozícího pronásledování mu přikládá k tíži, přestože dostupné informace o zemi původu jednoznačně vypovídají o tom, že náboženská svoboda není respektována a příslušníci domácích církví zejména pak příslušníci Církve Boha Všemohoucího jsou vystaveni systematickému pronásledování. Žalovaný v důsledku toho nesprávně vyhodnotil existenci odůvodněného strachu z pronásledování, a tedy porušil § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu ve spojení s článkem 4 kvalifikační směrnice, neboť nezohlednil všechny skutečnosti hovořící v jeho prospěch a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V jeho případě lze mluvit o existenci odůvodněného strachu z budoucího pronásledování, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že dle dostupných zpráv o zemi původu v Číně i nadále dochází k masivnímu pronásledování příslušníka náboženských menšin včetně členů Církve Boha Všemohoucího. Žalobce dále namítal, že pronásledování může mít i jinou formu, než je pouze svévolné zatčení nebo diskriminační trestní stíhání. Mohou jím být rovněž opatření působící psychický nátlak. V této souvislosti poznamenal, že v pohovorech sdělil, že měl problémy s policií a srozumitelně vysvětlil obavy z toho, že problémy by brzy doznaly podoby větších rozměrů v případě, pokud by včas nevycestoval. Zmínil také, že ho policie s ostatními spoluvěrci sledovala. Za nepřipustné zkreslení považuje tvrzení, že nebyl ze strany policie kontaktován. Poukázal na to, že byl policií adresně hledán v místě bydliště a v místě, kde se setkával s dalšími souvěrci, z nichž někteří byli následně zatčeni. Byl tedy vystaven konstantnímu strachu z policie, víru mohl vyznávat jenom ve strachu a utajení, musel konstantně měnit místo pobytu ze strachu před policií.

5. Nesrozumitelný a rozporuplný považuje závěr žalovaného, že mohl své problémy vyřešit přestěhováním do jiné části Číny, přitom však zároveň nepřipustil, že by jakékoliv problémy vůbec měl. Uvedl dále, že i v rámci pohovoru přednesl, že možnost vnitřního přesídlení pro něj reálně nepřicházela v úvahu, neboť k pronásledování příslušníků Církve Boha Všemohoucího dochází na celém území Číny. Žalovaný však svůj závěr podporuje zejména tím, že pátrání policie probíhalo na území pouze jednoho regionu, přičemž domněnku, že po něm bylo pátráno jen v rámci jednoho regionu, žalovaný neopírá o nic jiné, než svůj osobní názor. Dle žalovaného se nelze reálně domnívat, že by se nemohl přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby svým problémům předešel. Žalovaný ovšem své úvahy nepodporuje žádnými odkazy na konkrétní informace o zemi původu, které by nasvědčovaly tomu, že po přestěhování do jiné části země by jednoznačně unikl problémům se státními problémy, a tedy, že by jeho přesun byl účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě. Namítal také, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné hodnocení reálnosti, přiměřenosti, rozumnosti a smysluplnosti možnosti využití vnitřní ochrany. Namísto toho žalovaný vychází z ničím nepodložené domněnky, že by neměl problémy po přestěhování se na jiné místo v rámci jiné provincie. Žalovaný ovšem vůbec nebere do úvahy, že se neustále skrýval, při návštěvách náboženských shromáždění byl nadmíru opatrný a obezřetný, často měnil místo svého bydliště, ačkoliv pouze v rámci jednoho regionu. Skutečnost, že nebyl zadržen, tedy nemusela být nutně výsledkem nezájmu čínských orgánů o jeho osobu, ale spíše výsledkem

preventivních opatření z jeho strany. Neustálý psychický tlak způsobený strachem ze zadržení podnícený i tím, že v jeho okolí docházelo k dalším a dalším případům pronásledování jeho spoluvěřících, však nakonec vedl k tomu, že neměl jinou možnost, než zemi opustit. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, kterou konkrétní oblast Číny považuje žalovaný za bezpečnou pro vnitřní přesídlení.

6. Žalobce dále namítal, že azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu bylo nejen jeho pronásledování z důvodů náboženského vyznání, ale také přichází v úvahu azylově relevantní důvod v podobě zastávání určitých politických názorů. Poukázal na to, že ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí požádal o aplikování rozsudku z australského Refugee Review Tribunal, a to z důvodu, že k situaci v Číně a pronásledování náboženských příslušníků přistupuje zcela odlišně. Žalovaný ovšem tento zdroj kompletně ignoroval s odůvodněním, že nepřináší nic nového. Je však zcela patrné, že rozsudek uznává pronásledování náboženských příslušníků v Číně jako postup, kterým si komunistický režim upevňuje moc a likviduje alternativní a opoziční ideologie. V napadeném rozhodnutí je uvedený výklad zcela ignorován. Žalovaný nekomentuje aplikaci § 12 písm. b) a odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů. I když v meritu věci nelze stricto sensu uvažovat o politických názorech, je potíraná věrouka v přímém kontrastu s politickou ideologií čínské komunistické strany, která má ve svém programu za cíl vymýtit náboženské společnosti z čínské společnosti. Žalobce žalovanému vytkl, že nepřihlédl k okolnostem daného případu a rovněž nepřihléžel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.
7. Žalobce dále vyslovil přesvědčení, že rovněž splňuje podmínky i pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to zejména z důvodu jeho možného vystavení mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se nedostatečně věnoval hrozbě vážné újmy v případě návratu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Závěr žalovaného, že neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, nemá oporu ve spisu a oponují mu zprávy o zemi původu. Stejně tak závěry o mučení, nelidském a ponižujícím zacházení nemají oporu ve spisu, ani v početných zprávách o zemi původu. Trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu mu při návratu hrozí rovněž z důvodu, že případ čínských žadatelů v ČR je medializován a určitě znám v zemi původu. Je nepřípustné, že se správní orgán – Ministr vnitra – v médiích vyjádřil v tom smyslu, že případy čínských žadatelů byly v každém jednotlivém případě prověřovány přímo v Číně.
8. Žalobce dále uvedl, že možnost jeho vycestování koliduje s mezinárodními závazky ČR, např. s článkem 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání a článkem 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
9. Dle žalobce žalovaný rovněž nesprávně a nepodloženě připisuje jiný význam skutečností jako je např. nalezení práce v České republice. Poznamenal, že snahu o řádnou integraci nelze v žádném případě klást k jeho tíži.
10. Dále uvedl, že jeho vycestování ze země původu nebylo tak bezproblémové, jak uvádí správní orgán. Poukázal na to, že cestovní agentura za úplaty uvedla jeho jménem

některé nepravdivé údaje o jeho osobě např. ohledně zaměstnání, a i on sám sdělil nepravdivé údaje, např. o skutečném účelu jeho cesty, neboť jinak by mu vízum nebylo vydáno.

11. Žalobce dále vyslovil názor, že na posouzení jeho věrohodnosti nemůže mít vliv okolnost, že při vyřizování schengenského víza poskytl nepravdivé informace a doklady a po příchodu do České republiky o tom neinformoval správní orgán při první možné příležitosti. Uvedené nepovažuje ani za jakkoliv relevantní ve vztahu k jím uváděným důvodům v žádosti o mezinárodní ochranu. Poukázal na to, že uvedení některých informací do žádosti o vízum nepravdivě, mu doporučila agentura, která mu s vyřizováním víza pomáhala a cílem bylo zvýšit jeho šance na získání víza a vycestování ze země, což bylo v jeho situaci zcela logickým postupem. V řízení správnímu orgánu sdělil, které informace a dokumenty byly poskytnuty nepravdivě. To že tak učinil teprve na základě dotazu správního orgánu a nikoliv z vlastní iniciativy, není vůbec důležité.
12. Žalobce také namítal, že tvrzení žalovaného, že přicestoval organizovaně, se nezakládá na objektivních skutečnostech. Před příchodem do České republiky neznal téměř nikoho z čínských křesťanů žádajících zde o mezinárodní ochranu. Důvodem, proč přicestoval právě v období roku 2015 je skutečnost, kterou se snažil vysvětlit již v rámci správního řízení. Právě v roce 2014 tvrdě zesílilo pronásledování čínských státních orgánů vůči křesťanským uskupením. K argumentaci žalovaného, že nepožádal o mezinárodní ochranu na letišti, uvedl, že ustanovení zákona o azylu umožňuje žadateli o mezinárodní ochranu podat žádost na několika místech, a to mimo jiné na policii, na hraničním přechodě nebo na policii v přijímacím středisku nebo na odboru krajského ředitelství cizinecké policie za podmínky, že se dostavil dobrovolně. Je tak na žadateli, aby sám zvolil, kde žádost podá.
13. V závěru pak žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval shodně ve skutkově obdobných věcech, a to v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a jako důkaz navrhl vyžádat v žalobě označená rozhodnutí s poukazem na to, že zároveň s jeho žádostí podalo žádost z obdobných důvodů dalších přibližně 90 osob křesťanského vyznání z Číny, přičemž v 8 případech žalovaný vydal kladné rozhodnutí o udělení azylu a i v nich se vyskytují tytéž kritické pasáže odůvodnění, jakým je odůvodněno i neudělení mezinárodní ochrany. To znamená, že výtky, které ze strany správního orgánu zaznívají vůči němu a z nichž správní orgán vyvozuje absenci důvodu pro udělení mezinárodní ochrany, jsou zcela totožné s výtkami, které zaznívají i v rozhodnutích o udělení mezinárodní ochrany. V těch případech je nicméně ze stejných výhrad vyvozen zcela opačný závěr.
14. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K žalobní námitce žalobce, že jeho situace měla být posouzena jako azyl z politických důvodů v širším slova smyslu, jak má na mysli ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a pro případ, že by jeho věc takto posouzena nebyla, dovozuje alespoň azylově relevantní pronásledování podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce politická práva a svobody ve vztahu k tvrzenému vyznávání víry v rámci „neveřejných domácích utajovaných církevních sezení o 4 osobách“, kde docházelo pouze k tvrzenému čtení bible a modlení, značně přeceňuje. Žalobce prostřednictvím své činnosti nezastával žádné politické názory a už vůbec je veřejně nehlásal. K části žaloby, v níž žalobce

hovoří o existenci odůvodněného strachu z pronásledování, žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že tam podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobce nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do země původu neshledal, s tím, že podrobně poukázal v obecné rovině na řadu rozporů v jeho výpovědích učiněných v rámci všech tří pohovorů a vypořádal se tak podrobně s faktorem věrohodnosti jím tvrzených skutečností. V tomto směru zhodnotil i celý průběh snahy žalobce zajistit si vízum, který předcházela podání žádosti o mezinárodní ochranu, konkrétně okolnost, že žalobce založil svou žádost o vízum na lživých údajích a falešných dokumentech a to posléze i v návaznosti na jeho další výpovědi učiněné již v České republice v rámci správního řízení, kde již mohl pravdu hovořit, avšak učinil tak až v návaznosti na předestřené důkazy a cílené dotazy. Jakkoli se nyní žalobce snaží v žalobě toto své jednání bagatelizovat, když tvrdí, že jedině takto se mohl do České republiky dostat, v napadeném rozhodnutí je zdůvodněno správně, že tyto lživé údaje uváděl žalobce prakticky pouze ve vztahu ke správnímu orgánu České republiky, u nějž nyní hledá pomoc, zatímco u orgánů svého státu při vyřizování pasu a faktickém opuštění Číny přes letiště v Pekingu, žádné takové praktiky nepoužíval a prokazoval se platnými údaji a doklady. Tedy jeho úvahy o „osobách prchajících ze země“ zde absolutně nemohou obstát.

15. Žalobní argumentace žalobce spočívající ve výkladu pojmů „vnitřní ochrana státu a její účinnost“ se dle žalovaného míjí s obsahem napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že v rozhodnutí nečinil sporným, že žalobce je členem Církve Všemohoucího Boha a někteří členové domácích církví čelí na území Číny řadě obtíží, a tudíž možnost využití vnitřní ochrany státu je komplikovaná. Proto ani žalobci neklade za vinu, že možnost vnitřní ochrany státu nevyužil, a to tím spíš, že je přesvědčen, že žalobce nečelil v zemi původu takovým obtížím, které by ho takovou pomoc přiměly použít, a proto ani správní orgán tuto možnost z důvodu nadbytečnosti nijak zvlášť nehodnotil. Žalobní argumentace se tak jeví nadbytečnou. S tím pak úzce souvisí i žalobní námitka ohledně nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení. Tuto možnost v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl vesměs pouze ve vztahu k žalobcem použitému radikálnímu řešení – reálnému přesídlení až do České republiky a ve vztahu k jím tvrzenému způsobu řešení svých potíží, které praktikoval, a to i ve vztahu k dalším skutečnostem, které sdělil v průběhu pohovoru, tedy že si bez jakýchkoli potíží požádal v Pekingu o vízum, v ročním předstihu o cestovní pas a následně přes nejstřeženější letiště v Pekingu bez jakýchkoli komplikací vycestoval. Žalovaný poznamenal, že na argumentaci ohledně možnosti či nemožnosti vnitřního přesídlení jako způsobu řešení problémů žalobce však zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodně nestojí a správním orgánem zmiňovaná možnost použít vnitřní přesídlení k řešení daných potíží tak není možné vnímat ani za azylově relevantní výtku směrem k žalobci, ani za návrh řešení tvrzených nesnází, neboť jde v daném případě spíše o dokreslení nevěrohodnosti tvrzení žalobce, který právě tvrzením o několikerém stěhování správnímu orgánu podsouval, že tak úspěšně nějakou dobu problémy s pronásledováním řešil. Proto žalovaný považuje žalobní námitky ohledně nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení za nadbytečné.

16. Žalovaný dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil, jak dospěl k závěru, že žalobce není v zemi svého původu pronásledován. Podle jeho názoru měly totiž státní orgány v Číně dostatek času i prostředků k zadržení žalobce (naposledy na letišti v Pekingu), pokud by o něho skutečně měly zájem. V rozhodnutí poukázal na souvislosti, na jejichž základě shledal tvrzení o pronásledování či budoucích obavách jako nepřesvědčivé. Pokud tedy žalobce v žalobě poukazuje na existenci pronásledování z azylově relevantních důvodů, dodává k tomu žalovaný, že žalobce takové pronásledování ve vztahu k jeho osobě dokonce ani nikdy netvrdil. Hovořil pouze o zatčení jeho kolegy, bratra ve víře, který dělal filmy o jejich církvi. Žalobní argumentace přitom setrvává na obecném tvrzení o existenci pronásledování náboženských příslušníků v Číně jako postupu, kterým si komunistický režim upevňuje moc a likviduje alternativní a opoziční ideologie a to bez jakékoli vazby na konkrétní azylový příběh žalobce. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19.10.2017 (stížnost č. 53110/16). Stížnost byla podána stěžovatelkou čínské státní příslušnosti, hlásící se ke křesťanské domácí Církvi Všemohoucího Boha. Z tohoto rozsudku žalovaný citoval a zmínil, že mezi informacemi o zemi původu je v označeném rozsudku citováno také ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstvo zahraniční USA – Čína z 13.4.2016, podle níž „Vláda rozšířila uplatňování výjezdních kontrol na cestující opouštějící zemi na letištích i prostřednictvím jiných hraničních přechodů s cílem zabránit cestám do zahraničí některým disidentům...Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za potenciálně rizikové, včetně náboženských vůdců, politických disidentů, stěžovatelů a etnických menšin, se zmiňovaly o tom, že jim bylo vydání pasů pravidelně odpíráno, či že jim bylo jinak bráněno v cestování do zahraničí“. Žalovaný poznamenal, že v dalším zde citovaném sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky vyžádané dne 6.3.2014 se uvádí, že „Na základě korespondence s ředitelstvím pro výzkum z 10.2.2014 výkonný ředitel D. H. F. potvrdil, že letištní bezpečnostní pracovníci mají přístup do online databáze občanů čínského Úřadu veřejné bezpečnosti, kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jsou hledáni správními orgány. Zástupci L. R. F. obdobně uváděli, že letištní pracovníci jsou napojeni na předmětnou databázi známou jako Policenet. V okamžiku, kdy letištní úřady nechaly pas projít skenovacím zařízením, vydávalo toto zařízení zvuky upozorňující letištní pracovníky na to, že je daná osoba hledána policií. V popisovaném případě byla předmětná osoba následně zadržena na letišti a bylo jí sděleno, že ji šanghajska policie nedovolí opustit zemi. Poté byla dopravena k zadržení a výslechu.
17. Žalovaný dále upozornil i na skutečnost, že žalobce je členem neregistrované církve, přičemž v Číně existuje zákonná povinnost jejich registrace s tím, že k této otázce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 8 Azs 23/2008, v němž odmítl označit za pronásledování z důvodu náboženství „zákonný požadavek registrace náboženské skupiny v zemi původu, k níž patří žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany“. Žalovaný poznamenal, že žalobce přitom v žalobě argumentuje řadou tvrzení, která s pronásledováním jeho církve nesouvisejí. Pro dokreslení situace připomíná např. cílenou likvidaci kostelů (asi státní mocí v Číně), přitom sám vyznává církev, jejíž základní charakteristikou je fungování v rámci malých domácích sezení a existenci kostelů pro praktikování své církve naopak vůbec nevyžadují, neboť chození

do kostelů je v rozporu s jejich vírou a přáním Boha samotného. Je tedy zřejmé, že žalobní argumentace je směsicí cíleně vybraných negativních obecných informací o praktikování veškerého náboženství v Číně s cílem vyobrazit potíže žalobce v mnohem intenzivnějším negativním světle.

18. K žalobním námitkám ohledně možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu žalovaný poukázal na to, že žalobní argumentace i v této části žaloby setrvává na líčení azylových příběhů osob odlišných od osoby žaloby. Z námitky, že správní orgán se nedostatečně věnoval hrozbě uložení nebo vykonání trestu smrti, když v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že „žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti“, není zřejmé, co konkrétně tedy podle žalobce opačnému závěru nasvědčuje.
19. Vytýká-li žalobce ministru vnitra, že se v médiích vyjádřil v tom smyslu, že případy čínských žadatelů byly v každém jednotlivém případě prověřovány přímo v Číně, není z daného žalobního tvrzení zřejmé, zda vůbec ministr vnitra a kdy a kde takový výrok učinil a pokud ano, zda ho učinil v tomto znění. K tomu žalovaný navíc poznamenal, že tím, kdo aktivně medializuje svůj azylový příběh, je právě komunita čínských občanů, kteří přijeli s obdobným azylovým příběhem ve zhruba stejném období a pod záštitou a organizátorstvím cestovní kanceláře, tedy jde zjevně o skupinu vzájemně propojených a spolupracujících osob. Žalovaný zdůraznil, že on nikdy nebyl iniciátorem žádné z medializací a nikdy on sám neposkytl médiím žádné konkrétní informace o podaných žádostech. Poukázal na to, že naopak jednotliví vyznavači těchto církví, kteří zde žádají o mezinárodní ochranu, sami dobrovolně vystoupili v nejrůznějších médiích a prezentovali vedení svého správního řízení. Žalovaný přitom odkázal na konkrétní video internetové televize DVTv. Tvrzení, že právě kvůli zveřejnění, byť jen obecné informace o jejich pobytu v ČR, je ohrožuje, tak žalovaný rozhodně nemůže považovat za důvodné. Odkázal přitom i na stranu 22 a následující napadeného rozhodnutí, v němž vysvětlil, že z Číny do České republiky cestují tisíce turistů ročně a nadto, že podle jemu dostupných informací neexistují žádné důkazy o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny. Prezentovaná obava žalobce se tak jeví spíše účelová.
20. Žalovaný dále uvedl, že není vůbec zřejmé, z čeho žalobce vyvozuje závěr o tom, že v rámci tří podrobných pohovorů poskytl žalovanému ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o systematickém pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně. Žalovaný považuje tuto námitku za absurdní, a to právě s ohledem na průběh těchto tří podrobných pohovorů, které jsou naopak značně, zejména vnitřně, rozporné. Zdůraznil, že žalobce často používá nejprve velmi obecné a vyhýbavé odpovědi tak, aby poskytl prostor pro tolik potřebnou konkretizaci „podle vývoje situace“, avšak poté, co je správním orgánem přinucen odpovědět konkrétně, se rozpory začínají napříč pohovory vyjevovat. K uvedenému žalobnímu bodu žalovaný uzavřel, že sice nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobce ohledně jeho příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, či jeho tvrzení o životě v zemi jeho původu a některých konkrétních potížích, přesto však je nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících jeho věrohodnost ve vztahu k dalším

tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá, to zejména na stranách 20 – 27, kde přesně uvedl, v čem konkrétně důvěryhodnost žalobce v zásadních věcech utrpěla. V podrobnostech žalovaný na tuto pasáž odkázal s tím, že k otázce věrohodnosti se také vyjádřil výše při citaci přílehlavých pasáží z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19.10.2017. Problém hodnocení věrohodnosti žalobce spočíval v rozpornosti jeho výpovědi, nikoli v nedostatku důkazních prostředků. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že okolnosti příběhu žalobce posoudil i co do důvodu pro udělení doplňkové ochrany velmi pečlivě, řádně a úplně a ve zbytku odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

21. K otázkám motivu příjezdu žalobce do České republiky žalovaný uvedl, že svou úvahu o spíše ekonomických důvodech příjezdu žalobce a dalších členů jejich organizované skupiny, v napadeném rozhodnutí, zejména na stranách 22 a násl. řádně vysvětlil. Odmítl nařčení žalobce z „meta – právních“ úvah či spekulací. Zdůraznil, že podrobil správní úvaze nejen chování žalobce, ale všech ostatních členů jejich organizované skupiny, jakkoli se žalobce zařazení do této skupiny brání. Vysvětlil, že jakkoli nemůže negativně hodnotit snahu žalobce se zapojit do pracovního procesu s cílem vydělat si na úhradu nákladů svého pobytu v ČR, je účel samotného řízení o mezinárodní ochraně odlišný a zapojení žalobce do pracovního procesu primárně nepředpokládá, což dále rozvedl a vysvětlil. Hodnotil tedy skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení žalobce a v řízeních ostatních členů skupiny, s nimiž žalobce do ČR přicestoval, a které s azylovým příběhem žalobce úzce souvisejí, velmi pečlivě a právě i v širších souvislostech a podrobil je důkladné správní úvaze, a to podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Proto nelze, tak jak to činí žalobce, vytrhnout jednu skutečnost, např. jeho snahu se v zákonné lhůtě zaměstnat, ze všech ostatních souvislostí a hodnotit ji pouze jednotlivě, jak to žalobce, mnohdy demagogicky činí. Vyslovil současně podiv nad tím, proč žalobce v Číně čelil tvrzené perzekuci z důvodu příslušnosti k zakázané církvi, když v České republice již svoji církev nevyznává a účastní se bohoslužeb v kostele, kde ani nerozumí tomu, co se tam říká (jen mu postačuje ta atmosféra). I to podle názoru žalovaného svědčí o účelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu a o tom, že tvrzený důvod o nemožnosti vyznávat svoji církev, je důvodem spíše zástupným. Konstatováním o společných rysech této skupiny včetně zapojení se většiny jejich členů do pracovního procesu, správní orgán spíše dokreslil propojenost dané skupiny.
22. K výtce žalobce, že zákon umožňuje podat žádost o mezinárodní ochranu na několika místech a měl tak právo si vybrat, kde svoji žádost podá, žalovaný zdůraznil, že žalobce sice měl právo si vybrat kde, avšak již ne, kdy žádost podá. Poukázal na to, že žalobce přitom situaci několik dnů (celkem 13) vůbec neřešil, volně se pohyboval po České republice, a ani azylově relevantním způsobem nevysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně poté, co k tomu měl příležitost, např. na letišti, a proč v tom případě ihned nevyhledal např. nejbližší služebnu Policie ČR, která by mu informaci o tom, kde se dá podat žádost o mezinárodní ochranu, zcela jistě a zaručeně sdělila, namísto činění dotazů náhodným občanům, kteří jen stěží mohou takové skutečnosti znát. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Asz 423/2004 a sp. zn. 2 Azs 137/2005, v nichž je uvedeno, že o azyl je nutno

- žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.
23. Žalovaný považuje za irelevantní žalobou navrhané důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností. Stejně tak tomu bylo i v případě žalobce. Pokud tedy žalobce chce provést důkaz rozhodnutím jiné osoby, pak je třeba, aby takové rozhodnutí s písemným souhlasem opatřeným nejspíše úředně ověřeným podpisem dotčené osoby předložil sám.
24. Žalovaný uzavřel, že důvody jeho závěrů vyslovených jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Doplňková ochrana žalobci nebyla udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.
25. V replice k vyjádření žalovaného žalobce z podstatné části zopakoval argumentaci uvedenou v žalobě a dále uvedl, že označený rozsudek Evropského soudu pro lidská práva nelze na jeho situaci aplikovat, neboť poskytl podrobnou a konzistentní výpověď, jak ohledně členství v církvi, tak pronásledování, jemuž čelil a jehož se obává, přičemž členství v označené církvi není sporné. Ve věci posuzované ELP nebylo shledáno porušení postupu vnitrostátních orgánů při zamítnutí azylové žádosti s tím, že důvodem byla skutečnost, že vnitrostátní orgány shledaly celkovou nevěrohodnost žalobkyně, zejména nevěrohodnost její příslušnosti k deklarované církvi. K argumentaci ohledně omezení vycestování ze země pro osoby nacházející se v databázi celostátně hledaných osob je nepřipadná, neboť nikdy netvrdil, že by se již v okamžiku vycestování měl nacházet v databázi celostátně hledaných osob. Potvrdil, že je členem neregistrované církve. K odkazu na absenci diskriminace těchto církví naznačené ve Zprávě MV Velké Británie, odkázal na žalobu, v níž vysvětluje nesoulad této zprávy s veškerými dalšími použitými zprávami. K medializaci věci ministrem vnitra uvedl, že se jedná o články Právo či Novinky.cz z 22.2.2018. Znovu zdůraznil, že on sám svůj případ nikdy nemedializoval. Tvrzení žalovaného o ekonomickém motivu vycestování z Číny nemá žádnou oporu v jeho výpovědi. Odkaz žalovaného na rozhodnutí NSS, v němž se hovoří o problematice opožděného podání žádosti o azyl, je nepříhodný, neboť v něm byla analyzována situace, kdy žadatel o azyl požádal o mezinárodní ochranu po 4 letech pobytu v České republice ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění, zatímco on podal žádost v řádu dní neprodleně poté, co získal potřebou adresu zařízení. Žalobce také zdůraznil, že nepřicestoval jako člen nějaké organizované skupiny osob a v tomto ohledu jde ze strany žalovaného skutečně o nepodloženou spekulaci.
26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí

žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.

27. Krajský soud předně konstatuje, že v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny veškeré podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost, ani netrpí jinou vadou dle § 76 s.ř.s. Soud současně dospěl k závěru, že žalovaný shromáždil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí z věrohodných zdrojů a skutkový stav byl zjištěn řádně. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rovněž vysvětlil, proč konkrétní materiály nezařadil mezi podklady rozhodnutí a nepřistoupil k jejich překladu. Za situace, kdy žalovaný nezpochybňoval obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně včetně žalobcem označené církve, a žalovaný si opatřil dostatek podkladů z různých objektivních zdrojů. Ohledně předmětných materiálů specifikovaných v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které soud odkazuje, a které nebyly zařazeny mezi podklady rozhodnutí, bylo zjištěno správním orgánem dotazem u žalobce, že předložené materiály se přímo konkrétních okolností, které by se vztahovaly k žalobci, netýkají a popisují obecně situaci náboženských menšin v Číně. Za tohoto stavu souhlasí soud s názorem žalovaného, že nebylo třeba přistupovat k překladu předmětných materiálů a bylo nadbytečné je zařazovat mezi podklady rozhodnutí, neboť by tyto materiály žádný nový pohled na případ žalobce nemohly přinést. Protože stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností a každá žádost o mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, pro nadbytečnost soud neprovedl žalobcem navrhované důkazy označenými rozhodnutími žalovaného, jimiž mělo být vyhověno žádostem některých žadatelů o azyl z Číny, a neprovedl ani důkazy navržené žalobcem v podání doručeném soudu 12.6.2018, a to rovněž pro nadbytečnost, neboť zastává názor, že stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.
28. Soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46, podle něhož jakkoliv je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.
29. Ze správního spisu se podává, že žalovaný vycházel zejména z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, z jeho výpovědí, z žádosti o udělení víza žalobci pro příjezd do České republiky včetně všech jeho podkladů, z jím doložených materiálů, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně, a to zejména se

zaměřením na svobodu náboženství, a to ze Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané, z března 2016, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21.4.2016, Výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 ze dne 10.8.2016, Výroční zprávy China Aid Association 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016, Čína, ze dne 24.2.2016, Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína, ze dne 27.1.2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017, Čína, ze dne 12.1.2017, Informace OAMP – Církev Boha Všemohoucího ze dne 23.6.2016. Skutková zjištění, která správní orgán z uvedených podkladů učinil, jsou správná, v podrobnostech soud proto odkazuje na velmi detailní zjištění z těchto podkladů v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

30. Správní orgán vycházel z toho, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy žalobce ze zadržení, uvěznění a ohrožení jeho života z důvodu skutečnosti, že je příslušníkem náboženské menšiny Církev Boha Všemohoucího.
31. Podle ust. § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
32. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Dle komentářové literatury a judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek č. j. 2 Azs 45/2008-67) je ust. § 12 písm. a) zákona o azylu určeno k provedení článku 43 Listiny základních práv a svobod, podle něhož Česká republika poskytuje azyl cizincům pronásledovaným za uplatňování politických práv a svobod. Za politická práva a svobody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a článku 43 Listiny je tedy třeba považovat politická práva podle hlavy druhé oddílu druhého Listiny. Tvrdil-li žalobce v žalobě nově, že došlo ze strany státních orgánů k zásahu do jeho politických práv a svobod konkrétně do práva sdružovacího s tím, že opakovaně měnil adresy a skrýval se u spoluvěřících, neboť sdružování se k modlitbám bylo přísně monitorováno čínskými státními orgány a jejich náboženské uskupení bylo označeno jako zakázaný kult, zastává soud názor, že právo sdružovat se v církvích představuje zvláštní formu výkonu sdružovacího práva. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žalobce byl ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek kvůli tomuto sdružování se v církvi, byť jen kontaktován, natož zadržen či dokonce vězněn. Pro úplnost soud dále uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení a ani v žalobě netvrdí, že by ve své vlasti byl jakkoliv politicky či obecně veřejně aktivní osobou. Závěr žalovaného, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, a že se mu azyl podle tohoto ustanovení zákona neuděluje, je správný.
33. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování

z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Shodně jako žalovaný ani soud nemohl pominout skutečnost, že žalobce přicestoval do České republiky na základě víza, získaného stejně jako žadatel o azyl v jiné věci posuzované soudem, za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení padělaných, resp. nepravdivých dokumentů na zastupitelském úřadu ČR v Pekingu. I soud si je vědom toho, že osoba skutečně prchající před pronásledováním ve své vlasti může k jejímu opuštění využít padělaných dokladů či dokumentů, pokud by jinak nemohla z důvodu činnosti nebo nečinnosti orgánů země jejího původu, odjezdu do zahraničí dosáhnout. O takovou situaci se ovšem v posuzované věci nejedná, neboť nepravdivé informace a dokumenty doložil žalobce pouze ve vztahu k zastupitelskému úřadu ČR, kde si žádal o udělení turistického víza, a na území České republiky pak rovněž vůči cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla Praha, kde mohl okamžitě projevit svůj úmysl požádat o azyl a informovat cizineckou policii na mezinárodním letišti o tom, že uvedl nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza. Žalobce tak učinil až poté, co byl ze strany správního orgánu konfrontován správním orgánem s kopií žádosti o udělení víza, obsahující řadu informací rozdílných od těch, které poskytl správnímu orgánu v řízení o mezinárodní ochranu a společně s ní doloženými dokumenty, které nekorespondovaly s jeho výpověďmi v rámci řízení. I soud má za to, že stěží se lze domnívat, že by žalobce uvedené skutečnosti sám správnímu orgánu sdělil, nebyl-li by na ně výslovně tázan při současném předložení příslušných dokumentů.

34. Dle ust. 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Dle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním.
35. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že nelze zcela vyloučit, že žalobce je příslušníkem označené církve a že po porovnání informací sdělených žalobcem se zjištěními o situaci členů náboženských menšin v Číně, která učinil z Informace Human Rights Watch ze dne 12.1.2017, Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27.1.2016, Zprávy vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21.4.2016 o lidských právech a demokracii za rok 2015 v Číně, Výroční zprávy China Aid Association za rok 2015 z března 2016, ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10.8.2016, ze Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016, se členové náboženských menšin v Číně obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce nebyl v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní

náboženské skupině nikdy vystaven pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalovaný přitom vyšel ze zjištění, že žalobce ač byl dle svého sdělení příslušníkem uvedené církve, nikdy nebyl ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek byt' jen kontaktován, natož zadržen či dokonce opakovaně zadržován či vězněn a není tam ani v současnosti trestně stíhán a nestal se ani terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně z důvodu náboženského přesvědčení. Soud sdílí názor žalovaného, že objektivně žalobci nikdo nebránil v jeho víře, resp. jejím vyznávání, nedošlo u něho k žádnému ohrožení či porušení svobody jeho vyznání, ani k ohrožení jeho zdraví, života, osobní svobody či jiných jeho základních lidských práv a nebyl tedy v zemi původu pronásledován ve smyslu zákona o azylu a neuvedl ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jeho návratu do vlasti. V daných souvislostech žalovaný zcela přiléhavě poukázal na to, že žalobci byl bez jakýchkoliv problémů či překážek vydán čínskými orgány cestovní pas pro potřeby jeho vycestování z vlasti, a to s biometrickými údaji včetně otisku prstů a fotografie, šlo tedy o vydání dokladu na jeho pravou totožnost, jemuž byl osobně přítomen, což svědčí o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o jeho osobu, neboť právě v souvislosti s vydáním cestovního dokladu mohly čínské orgány či bezpečnostní složky, pokud by dle tvrzení žalobce o něho dlouhodobě usilovaly a pronásledovaly jej, nejen jej zadržet, ale i znemožnit mu i opuštění vlasti, a to pouhým nevydáním cestovního dokladu, což se nestalo. Ani při samotném vycestování, které proběhlo oficiální cestou přes mezinárodní letiště, žádné problémy neměl a nikdo mu v opuštění vlasti nebránil. Ani České republice nebyla adresována jakákoli žádost čínských orgánů o jeho případné vydání k trestnímu stíhání a nebyl na něj vydán ani mezinárodní zatykač.

36. V daných souvislostech soud připomíná, že v rozsudku č. j. 2 Azs 71/2006-82 Nejvyšší správní soud ohledně zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu uvedl, že je nutno aplikovat test „přiměřené pravděpodobnosti“. Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele, nikoli ojedinělý. K nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s tím ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako s vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným, konec citace.
37. K žalobní námitce ohledně vnitřního přesídlení soud uvádí, že z kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že otázku možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny (viz str. 25 rozhodnutí žalovaného), žalovaný hodnotil toliko ve vazbě na způsob řešení jím tvrzených potíží radikálním způsobem přesídlením až do České republiky, namísto aby využil možnost vnitřního přesídlení za stavu, kdy sám uvedl, že pátrání policie po něm se vztahovalo pouze na území jednoho regionu. Žalovaný zcela přiléhavě poznamenal, že pokud by se žalobce skutečně obával možného zatčení ze strany čínských státních orgánů, je jen s podivem, že si k opuštění vlasti vybral právě jedno z nejlépe střežených a kontrolovaných míst, za jaké lze nepochybně mezinárodní letiště v Pekingu považovat. Soud shodně s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystaven pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy závažnému porušení jeho základních lidských práv ze strany čínských orgánů, a

neuvedl ani žádné relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této jeho situaci v případě návratu do vlasti cokoliv změní. Závěru žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu nelze nic vytknout.

38. Nedůvodnými soud shledává i námitky žalobce ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
39. Pro účely posouzení existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu je rozhodující otázka, zda žalobci v případě jeho návratu do země původu hrozí vážná újma. Proto je třeba zkoumat, zda vzhledem ke všem žalobcem uvedeným a zjištěným skutečnostem existuje „reálné nebezpečí“, že žalobce utrpí vážnou újmu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006-82). Doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že žalobce nikdy nebyl ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek byt jen kontaktován, natož zadržen či vězněn, ani v současné době tam není trestně stíhán a nestal se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně z důvodu náboženského přesvědčení. Žalovaný vyšel ze zjištění, že během života ve vlasti měl žalobce problémy se svým otcem, protože ten nesouhlasil s jeho vírou. V důsledku toho žalobce odešel z domova a pracoval v jiné provincii. Vzhledem k tomu, že nebyl v kontaktu se svou rodinou a nevracel se na svátky domů, nahlásil ho otec na policii jako nezvěstného. Žalobci mělo být dále neznámým mužem telefonicky řečeno, že ho nahlásil na policii, poněvadž je věřícím křesťanem. Po zatčení žalobcova spoluvěřícího měla policie hledat dotyčného s jeho fotografií v místě bydliště rodičů. Žalobce výslovně uvedl, že se během svého života s policií nikdy osobně nesetkal, policisté ho nikdy nenašli, a proto ani nebyl nikdy zadržen. Žalovaný správně zdůraznil, že i když se žalobce opakovaně obecně zmiňoval o zadržování členů křesťanských církví v Číně, o jednotlivých incidentech a zadržení jiných souvěrců, o nichž se dozvídal nebo dočítal z nejrůznějších zdrojů, skutečností je, že on sám se terčem jakéhokoliv podobného jednání ze strany čínských orgánů nikdy nestal. Nebyly zjištěny žádné relevantní skutečnosti, že by mu hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy odůvodňující poskytnutí doplňkové ochrany. Pokud by čínské orgány skutečně a reálně žalobce pronásledovaly kvůli jeho víře, či o něho měly sebemenší zájem, měly nepochybně bezpečnostní složky po dobu jeho života v zemi původu bezesporu dostatek času, prostoru a prostředků, které by pro to mohly účinně využít. Jak již výše uvedeno žalobci bez jakýchkoliv problémů či překážek byl vydán cestovní pas pro potřeby jeho vycestování s biometrickými údaji včetně otisku prstů a

fotografie, žalobce neměl žádné problémy při vycestování z vlasti, České republiky nebyla adresována jakákoliv žádost čínských orgánů o případné vydání žalobce k trestnímu stíhání či výkonu trestu, nebyl na něj vydán ani mezinárodní zatykač, což by svědčilo o zájmu čínských orgánů o jeho osobu. Ve shodě s žalovaným také soud považuje za nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku ohledně jím uvedených obav ze zatčení ze strany čínských státních orgánů proto, že se nevrátil do země původu ve stanovené lhůtě. Ze shromážděných podkladů nelze ani dovodit, že by žalobce po svém návratu do vlasti byl zadržen a postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice z náboženských důvodů. Co se týče namítané medializace případu, pak shodně s žalovaným soud zdůrazňuje, že v řízení nebylo zjištěno, že by žalovaný médiím prezentoval informace o tom, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v České republice.

40. Pro úplnost soud uvádí, že hodnotící soud o tom, že žalobce přicestoval do České republiky jako člen organizované skupiny, učinil žalovaný dle názoru soudu na základě okolností, které popsal na str. 22 rozsudku a které ve svém souhrnu zcela nepochybně o organizovanosti vypovídá. V podrobnostech soud odkazuje příslušnou pasáž odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť s tam uvedenými úvahami se ztotožňuje.
41. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.09.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková, v. r.
samosoudkyně

